

Η ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Είδος: Εφημερίδα / Κύρια
Ημερομηνία: Παρασκευή, 20-11-2009
Σελίδα: 32
Μέγεθος: 1082 cm²
Μέση κυκλοφορία: Μη διαθέσιμη
Επικοινωνία εντύπου: (24210) 23303

Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

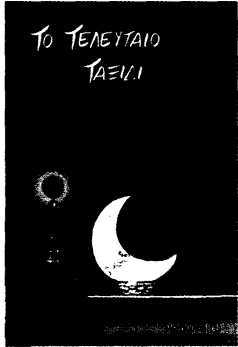
La métisse*

Του
ΣΕΡΓΙΟΥ ΓΚΑΚΑ**

Μέρος 1ο

Σάββατο 9 Ιουνίου, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. Αγαπημένο μου μοιπά, σου γράφω ξαπλωμένη στην αμμουδιά, πολύ κοντά στη θάλασσα. Αποψε έχει ολοκληρω φεγγάρι, ασπ-μμένο όπως ο' εμάς και βλέπω μια χαρά. Το μπλοκάκι με τις μπλε ρίγες που μου έστειλε η μαμά από το Δουβλίνο έχει ακόμα δεκαοκτώ σελίδες, μάλλον θα μου φτάσει για το καλοκαίρι. Όλα εδώ πάνε καλά. Δεν έχω με ακόμη πολλή δουλειά και βρίσκω καιρό για μπάνιο και πλύθερα-πεία (μη γελάς, όταν με δεις τον Οκτώβρη, θα είμαι ματη σκεδόν σαν κι εσένα). Τα γκρουπ που έχουν έρθει μέχρι τώρα είναι κυρίως από το Παρίσι, τη Λιόν και το Μπρυόν. Ξέρεις, τα γνωστά, αρχίζουν να πίνουν ούζο από τις δεκά το πρωί, κολλυμπάνε στην πισίνα (η θάλασσα απέχει εκατό μέτρα...), το μεσημέρι σιέ-στα και το βράδυ στην ντισκοτέκ του ξενοδοχείου. Ευτυχώς που υπάρχουν οι εκδρομές στους αρχαιολογικούς χώρους και οι βόλτες με το καικι του καπετάν Νικίτα στα ερημνία εδά γύρω, γιατί αλλιώς θα καταστρέφανε το σκακι τους. Τέλος πάντων, λευκοί Γάλλοι, τι να περιμένεις, έτσι δεν είναι; Άλλο θέμα τώρα, το πι σπουδαίο. Δεν έχω ερωτευτεί ακόμη. Μη γελάς, αλήθεια λέω, ρώτα και τη μαμά, της τηλεφώνησα προχτές και της είπα ότι μάλλον οι άντρες έχουν πάει κάπου αλλού (α να χα...), και μη σκεπτείς ότι με απαοκλείω ακόμη ο χαζός ο Ιταλός, αυτόν τον Ξέχασα α-μώως. Πάντως σου υποσχεώ να σου στείλω φωτογραφία του καινούργιου αν και όταν... Αύριο περιμένω ένα γκρουπ από τη Μασσαλία, συνταξιοδότη οι περισσότεροι. Τους φοβάμαι τους Μαρσεγιέζους, κάνουν πολλή φασαρία, μπορεί να μην είναι φιλομαγνιτές και γκρινιάρηδες σαν τους Παριζιάνους, αλλά κάνουν σαν παιδιά και πρέπει να έχεις συνέχεια τον νου σου. Μην ανησυχείς όμως, η γλυκιά σου μετς έχει μάθει από σένα να τα καταφέρνει πάντα.

Σε φιλά.
Πρέπει να πάω για ντους τώρα, γιατί αύριο ξυπνάω στις έξι.
Η μικρή σου Λιλιάν
ΥΓ. 1 Δεν θέλω να στενοχωρηθείς, όλα εδώ είναι καλά, η Ελλάδα είναι όμορφη, τα ελληνικά τα μιλάω μια πολύ καλά, αλλά δε θα 'λεγα ότι σε μια βόλτα μαζί σου στις οχθές της λίμνης μας.
ΥΓ. 2 Στις 19 Ιουνίου (ΣΕ ΔΕΚΑ ΜΕΡΕΣ) η κόρη του ψηλού Μπουρουντζέου και της κοκκινόμαλλας Ιρλανδέζας κλείνει τα είκοσι οκτώ. Σου το θυμίζω επειδή γέρνας και ξενά...
ΥΓ. 3 Έχω πολύ καιρό να δω το κακό όνειρο.
Η Λιλιάν έκλεισε το μπλοκ, μάζεψε τα καταρά μαλλάκια και πέρασε μέσα τους το μολύβι για να τα κρατήσει, τινάζει τον αμμο από τα πόδια και τους αγκώνες της, εγκατέλειψε την αργηρή σελήνη και βάδισε αργά προς το ξενοδοχείο Grand Sea Palace, το δημοφιλές και καμάρι του παμπλοπού κυρίου Ευάγγελου Ευσταθίου, ξεκουστό στον νου του για τις αγαθουργίες αλλά και τις αμφιλεγόμενες - αρκετές τις

έχουν χαρακτηρίσει οκτεινές- επιχειρηματικές του δραστηριότητες. Η Λιλιάν έχει ακούσει διάφορα, αλλά ποτέ δεν έδωσε σημασία* ο κύριος Ευάγγελος δεν της ήταν ιδιαίτερος συμπαθής, το επιδεικτικά φαναχτερό του ντύσιμο, η συνήθειά του να τρώει με τα χέρια, ο υποτιμητικός τρόπος που φερόταν στους υπαλλήλους του ξενοδοχείου του την εννοχλούσαν πολύ, αυτό όμως δεν επηρέασε τις τυπικές σχέσεις τους τα πέντε χρόνια της συνεργασίας τους. Το γαλλικό ταξιδιωτικό γραφείο που αντιπροσωπεύει στην Ελλάδα η Λιλιάν προμπεύει κάθε χρόνο εκατοντάδες πελάτες στον ιδιοκτήτη του εκτρώματος (έκτρωμα εκτρώματι εαί πελάει) κι εκείνος είναι ουνεπής -και αρκετές φορές εξαιρετικά γενειοδωρός- απέναντι στη Λιλιάν και τους συνεργάτες της. Άλλωστε, η νεαρή μίγας έχει άλλα, σημαντικότερα προβλήματα να αντιμετωπίσει* ο φόβος που την ακολουθεί εδώ και δεκαπέντε χρόνια, τα ακοινομένα στις πέτρες μαχαίρια, τα μαύρα χαμόγελα των διακτών της φυλής της, η γέυση της άμμου στο στόμα της και στο στόμα της μικρής της αδερφής που δεν μπόρεσε να τρέξει όσο γρήγορα χρειαζόταν, η απόγνωση που της γνέπει ύπουλα τα βράδια, οι σκιές που την ακολουθούν και που εξαφανίζονται μόλις γυρίσει το κεφάλι, όλα αυτά είναι πιο σοβαρά από τις αμαρτίες και τις απάτες του κρούσου. Η Λιλιάν δεν αντέχει το άδικο, αλλά δεν έχει την πολυτέλεια να το μάκεται, δεν πρέπει ν' αφήνει πουδά ούτε το παραμικρό ίχνος. Μπαίνει στο ξενοδοχείο, πετάει ένα αστείο στον νυχτερινό ρεσεψιονιστή, χαρίζει διακριτικά χαμόγελα, ελέγχει την κατάσταση των Παριζιάνων, που πίνουν παραδοσιακό ελληνικό μοχτίο στις πολυθρόνες γύρω απ' την πισίνα (ο βοηθός της ο Φρεντί απ' την βεβαίωση ότι κανείς δεν θα πνιγεί απ' όψε) και πίσυχη κυλάει μέχρι το δωμάτιο της. Σκίζει το φύλλο από το μπλοκ με τις μπλε ρίγες, διπλώνει τη σελίδα και την κλείνει σ' ένα λευκό φάκελο. Τον φιλάει και μένει ικανοποιημένη από το σκίμα των κοκκίνων κελιών της. Παίρνει έναν άλλο φάκελο με τα διακριτικά του ταξιδιωτικού γραφείου Mediterraour και βάζει μέσα το γράμμα στον πατέρα. Γράφει τη διεύθυνση της Αντζελί, της φιλενάδας της που ζει στο Μπουένος Άιρες, και τον κλείνει. Το γράμμα θα φτάσει στα χέρια (στα μάτια) του πατέρα σε είκοσι μέρες - αφού θα έχει διασχίσει τρεις ηπείρους. Με ασφάλεια. Αυτό έχει σημασία. Μόνο αυτό.
Δεν θα πλύνει δόντια. Θα ξαπλώσει,

θ' ανάψει το μικρό πορτατίφ και θ' ανοίξει το βιβλίο που της έστειλε η μητέρα πριν από μια βδομάδα. Παράδεισος της Τόνι Μόριον. Ξέρει ότι πάλι θα την πάρει ο ύπνος λίγο πριν φτάσει στην έβδομη σελίδα. Δεν πειράζει, φτάνει να μη δει το κακό όνειρο.

Το γκρουπ από τη Μασσαλία έφτασε στο ξενοδοχείο στις εννιά το πρωί. Είκοσι έξι ζαλωμένα κότ-πουλα που πάσιχη να πείσει το ένα το άλλο πως η επόμενη βδομάδα στο λιάνο του παγκόσμιου πολιτισμού θα τους έμενε αξεχάστη. Οικονομικές, ζευγάρια συνταξιούχων, μια αντροπαρέα σιδροδρομικών υπαλλήλων και μερικοί που ταξίδευαν μόνοι.

Ανάμεσα στους τελευταίους κι ένας τριανταπεντάρης με ασκήτικα φυσιογνωμία και μαλλιά πασιμένα μά-μα, που δεν έβγαλε καθόλου τα μαύρα γυαλιά και τα ακουστικά του γουόκμαν από τ' αυτιά του. (Ένα τοίμπασ στο στομάχι της. Μήπως ήταν αυτό που είχαν στείλει; Δεν μπορεί να δει το βλέμμα του, προ-σπαθεί να κλείσει την πόρτα στον δαίμονα που τη γρατζουνάει, πρέπει να συγκεντρωθεί και να δουλέψει.) Η Λιλιάν φοράει το καλύτερό της χαμόγελο και υποδέχεται το παραλό τσοίριση* μια οικοδέσποια που μοιράσει να στριχτείς πάνω της. Οι Βοηθοί της μαζί με τους υπαλλήλους του ξενοδοχείου φροντίζουν να τους τακτοποιήσουν γρήγορα στο δωμάτιο τους, ξεέρουν έτσι μετά το τριώρο αεροπορικό ταξίδι και τις δυόμιση ώρες στο πούλμαν, η μία απ' τις οποίες ο δρόμος γαμάτο στροφές, έχουν ανάγκη από αναπαύση - γι' αυτό και η πρώτη συνάντηση που έχει σκοπό να δοθούν οι πρώτες πληροφορίες και να ενημερωθούν οι πελάτες (έτσι τους αποκαλούσε η Λιλιάν) για τις δυνατότητες που τους προσφέρει το τουριστικό γραφείο Mediterraour είναι προγραμματισμένη για τις δώδεκα το μεσημέρι. Σ' αυτήν οι νεοφερμένοι θα μάθαιναν λεπτομερώς για τις επόμενες στους γύρω αρχαιολογικούς χώρους, για τις εκδρομές με τζιπ 4Χ4, για τη βόλτα με το παροκιάκι στο κοντινό ερμηνισσία με τις υπέροχες φυσικές πλαζ, το ωράριο των μπαρ και της ντισκοτέκ και μετά θα ταλαιπωρούσαν τη Λιλιάν και τους Βοηθούς της ρωτώντας τα πιο απίθανα πράγματα.

Αφού χάρισε το κατάλευκο χαμόγελό της και στον τελευταίο πελάτη, πήγε στο μικρό γραφείο που βρισκόταν ανάμεσα στο μαγαζί με τα τουριστικά είδη και στο καντιν-ωλείο και άνοιξε τον υπολογιστή της. Έπρεπε μέχρι τις δώδεκα να τακτοποιήσει μερικές λογιστικές εκδρομότητες και να στείλει στη διεύθυνση της στην Αθήνα την εβδομάδα έκθεση. Η Mediterraour ήταν μια άφορα οργανωμένη επιχείρηση κι αυτό τον προεμύσε παρά την πολλή δουλειά* το αυστηρό βελγικό σχολείο και η τουριστική σχολή την είχαν διδάξει να απεχθάνονται την προχειρότητα και την ταπεινοσύνη. Ο μικρός της χώρος στο ξενοδοχείο έλαμπε από καθαριότητα, τα χαρτιά της ήταν τέλεια ταξινομημένα σε ντουέκι κι αν κάποιος έριχνε μια ματιά στο ημερήσιο πλάνο της, θα μάθαινε πού θα την έβρισκε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Ναι, η ζωή της ήταν τακτοποιημένη, ε-

κτός φυσικά από τον φόβο. Η Λιλιάν είχε γλιτώσει μια φορά και ήξερε πως δε θα είχε δεύτερη ευκαιρία, πως το παραμικρό λάθος θα ήταν μοιραίο. Με τα χρόνια είχε αναπτύξει το ένστικτο του θηράματος που κρύβει τη φωλιά του από τους κυνηγούς.

Η ατμόσφαιρα στη συνάντηση με τους Μαρσεγιέζους θυμίζει διάλειμμα σε δημοτικό σχολείο. Τα πίσω καθίσματα ήταν κατελημμένα από την πλειοψηφία των αροσενικών, που είχαν ήδη καταναλώσει αρκετές μπίρες παίζοντας πινγκ πονγκ στο μπαρ της πισίνας, στη μέση καθόντων οι γυναίκες τους και μπροστά οι ηλικιωμένοι. (Ο αδύνατος άντρας στεκόταν σε μιαν άκρη, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο, χωρίς το γουόκμαν αλλά με τα μαύρα γυαλιά κι ένα μπλοκάκι στα χέρια.) Η Λιλιάν αντιμετώπιζε με στωικότητα τα χοντροκομμένα αστεία της σκεδόν μερωθμένης γαλαρίας, τις λογικές ερωτήσεις των γυναικών και τη βαρκοπία των συνταξιούχων.

Τους ενημέρωσε για τις ώρες λειτουργίας των εστιατορίων και των μπαρ, για τις ημερήσιες εκδρομές, για τα δρομολόγια των μίνι μπας του ξενοδοχείου προς τις κοντινές πόλεις και τους αρχαιολογικούς χώρους και ολοκλήρωσε με τη μόνιμη συμβουλή της: "προσοχή όσοι νοικιάσετε αυτοκίνητα, τα αλκοτέστ είναι πολύ τακτικά και τα πρόστιμα μεγάλα".

Όπως πάντα, εμφύσησε το επαγγελματικό της κέφι στους πελάτες και τους έπεισε ότι είχαν κάνει την καλύτερη επιλογή. Χειροκροτήματα, σφιγμένα και γέλια σόνδεσαν το κλείσιμο της συνάντησης. Οι Βοηθοί της έμεναν στην αίθουσα για να λύσουν τις τελευταίες απορίες κι εκείνη κρύφτηκε στο δωμάτιο της έχοντας στο μυαλό της τον αδύνατο άντρα. Σε όλη τη διάρκεια της συνάντησης δεν είχε σταματήσει να ομιλώνει - τι άραγε, τα διαφημιστικά φυλλάδια που τους είχαν μοιράσει περιείχαν τα πάντα. Και η Λιλιάν ήταν σίγουρη ότι όταν σκίωσε το κεφάλι του, εκείνη σημάδεψε με τη ματιά της που αρνιόταν να φανερωθεί. Προτίμησε να αποφεύγει το εστιατόριο και να φάει φρυγανιές και γιουρτί στο οικείο μπλοκάκι της. Περιμένει την ώρα της σιέστας του πλήθους και άνοιξε το γραφείο της. Ξεφύλλισε τα δελτία των αφίσεων και βρήκε αυτό που έψαχνε. Jean Cristoph Doukas. Ζαν Κριστόφ Δούκας. Όνομα πατρός Στυλιανός. Όνομα μητρός Σιμόν. Έτος γεννήσεως 1975. Τόπος γεννήσεως Αθήνα.

Η Λιλιάν έτρεξε με τα χαρτιά στο δωμάτιο της. Έβαλε ένα ποτήρι νερό και ήπιε το μισό με δυσκολία. Οι λευκοί τοίχοι άρχισαν να κλείνουν. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και προσπάθησε να σκεπτεί. Αδύνατον. Το μολύβι της είχε μουδιάσει και ο παραλογισμός άρχισε να το κυριεύει. Έστειλαν αυτόν επειδή είναι μισός Έλληνας, πιο εύκολο θα εκτελούσε το συμβόλαιο σε μια ξένη χώρα που ζέρει τα κατατόπια, πιο εύκολο θα κατασκευάζε αλλοθι και θα ξέφευγε. Για πόσα χρήματα τον είχαν επικηρύξει; Πώς θα τη σκότωνε; Πότε; "Κι αυτό θα περάσει, θα δεις". Ο πατέρας της το ψιθύριζε μια ολοκληρωμένη νύχτα, την πρώτη νύχτα των οραμάτων, πριν από δεκαπέντε χρόνια, τη νύχτα που τη σκότωσε απ' το κρεβάτι της και μαζί με τον πιστό του Ντιομέντ κρύφτηκαν στο φωτικό-οπίο ενός Χούτου στα νότια της

Μπουζουμπούρα, ενός παλιού εργάτη του πατέρα της που δεν καταλάβαινε την αιτία της γενεοκτονίας, που έκλεινε τ' αυτιά του στα άγρια τραγούδια των δίκων του, των αφοριζομένων με τις μασέτες που ορκίζονταν ότι κανείς. Τούτοι δεν θα ξαναδεί την ανατολή. Σε δυο μέρες βρέθηκαν στο Ναϊρόμπι κι από κει στις Βρυξέλλες* η μητέρα της εργαζόταν στην Κομισιόν. Η Λιλιάν σπούδασε, η μητέρα έμεινε στο Βέλγιο, ο πατέρας γύρισε ύστερα από λίγα χρόνια στο Μπουρουντζέο κι έγινε στέλεχος της αντιπολίτευσης, γεγονός οι γυναίκες τους και μπροστά οι ηλικιωμένοι. (Ο αδύνατος άντρας στεκόταν σε μιαν άκρη, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο, χωρίς το γουόκμαν αλλά με τα μαύρα γυαλιά κι ένα μπλοκάκι στα χέρια.) Η Λιλιάν αντιμετώπιζε με στωικότητα τα χοντροκομμένα αστεία της σκεδόν μερωθμένης γαλαρίας, τις λογικές ερωτήσεις των γυναικών και τη βαρκοπία των συνταξιούχων.

Τους ενημέρωσε για τις ώρες λειτουργίας των εστιατορίων και των μπαρ, για τις ημερήσιες εκδρομές, για τα δρομολόγια των μίνι μπας του ξενοδοχείου προς τις κοντινές πόλεις και τους αρχαιολογικούς χώρους και ολοκλήρωσε με τη μόνιμη συμβουλή της: "προσοχή όσοι νοικιάσετε αυτοκίνητα, τα αλκοτέστ είναι πολύ τακτικά και τα πρόστιμα μεγάλα".

Όπως πάντα, εμφύσησε το επαγγελματικό της κέφι στους πελάτες και τους έπεισε ότι είχαν κάνει την καλύτερη επιλογή. Χειροκροτήματα, σφιγμένα και γέλια σόνδεσαν το κλείσιμο της συνάντησης. Οι Βοηθοί της έμεναν στην αίθουσα για να λύσουν τις τελευταίες απορίες κι εκείνη κρύφτηκε στο δωμάτιο της έχοντας στο μυαλό της τον αδύνατο άντρα. Σε όλη τη διάρκεια της συνάντησης δεν είχε σταματήσει να ομιλώνει - τι άραγε, τα διαφημιστικά φυλλάδια που τους είχαν μοιράσει περιείχαν τα πάντα. Και η Λιλιάν ήταν σίγουρη ότι όταν σκίωσε το κεφάλι του, εκείνη σημάδεψε με τη ματιά της που αρνιόταν να φανερωθεί.

Προτίμησε να αποφεύγει το εστιατόριο και να φάει φρυγανιές και γιουρτί στο οικείο μπλοκάκι της. Περιμένει την ώρα της σιέστας του πλήθους και άνοιξε το γραφείο της. Ξεφύλλισε τα δελτία των αφίσεων και βρήκε αυτό που έψαχνε. Jean Cristoph Doukas. Ζαν Κριστόφ Δούκας. Όνομα πατρός Στυλιανός. Όνομα μητρός Σιμόν. Έτος γεννήσεως 1975. Τόπος γεννήσεως Αθήνα.

Η Λιλιάν έτρεξε με τα χαρτιά στο δωμάτιο της. Έβαλε ένα ποτήρι νερό και ήπιε το μισό με δυσκολία. Οι λευκοί τοίχοι άρχισαν να κλείνουν. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και προσπάθησε να σκεπτεί. Αδύνατον. Το μολύβι της είχε μουδιάσει και ο παραλογισμός άρχισε να το κυριεύει. Έστειλαν αυτόν επειδή είναι μισός Έλληνας, πιο εύκολο θα εκτελούσε το συμβόλαιο σε μια ξένη χώρα που ζέρει τα κατατόπια, πιο εύκολο θα κατασκευάζε αλλοθι και θα ξέφευγε. Για πόσα χρήματα τον είχαν επικηρύξει; Πώς θα τη σκότωνε; Πότε; "Κι αυτό θα περάσει, θα δεις". Ο πατέρας της το ψιθύριζε μια ολοκληρωμένη νύχτα, την πρώτη νύχτα των οραμάτων, πριν από δεκαπέντε χρόνια, τη νύχτα που τη σκότωσε απ' το κρεβάτι της και μαζί με τον πιστό του Ντιομέντ κρύφτηκαν στο φωτικό-οπίο ενός Χούτου στα νότια της

* Η μίγας. Μίγας καλείται ο εκ μείζους προελλθόν. Επί ανθρώπου ο εκ γυναικός ετεροφυλόγον γεννηθείς. (ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΕΥΚΛΩΠ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ "ΉΛΙΟΥ")

** Ο Σέργιος Γκάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1957. Σπούδασε θέατρο στο πανεπιστήμιο PARIS - VIII. Από το 1979 εργαζέται ως σκηνοθέτης. Έχει γράψει τα θεατρικά έργα για παιδιά Φουστ, Μπλεζαίμ, τις μέρες μας, Τα τρέλα ρολόγια, Ακούσι της γιορτής, Στη συλλογή Πέντε ζωγράφοι ζήτησαν συγγραφέα (εκδ. Πατάκι, 2003) περιλαμβάνονται 4 διηγήματα του. Στη συλλογή Το Χαλάνδρι που γνώρισα (εκδ. Βιβλιωπωλεία Ευριπιδής, 2005) περιλαμβάνονται δυο ιστορίες του. Το μυθιστόρημα του Κάσκο (εκδ. Κασιανιώτης, 2001) εκδόθηκε στη Γαλλία το 2006 από τον εκδοτικό οίκο Liana Levi με τον τίτλο La piste de Salonicque και από τον εκδοτικό οίκο Crocetti στην Ιταλία με τον τίτλο Intrigo a Salonicco. Το 2002 ήταν ανάμεσα στους 6 συγγραφείς που εκπροσώπησαν την Ελλάδα στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Φρανκφούρτης. Το 2008 εκδόθηκε το μυθιστόρημά του Στάτες (εκδ. Κασιανιώτης).

(Η ιστορία περιλαμβάνεται στο βιβλίο "Το τελευταίο ταξίδι. Εντεκα νουάρ ιστορίες" σε επιμέλεια του Αντώνη Γκόλλου, το οποίο κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ μέσα στο Νοέμβριο).